

Francka Zupančič:

Žalostna smreka.

Ko je ustvaril ljubi Bog drevesa, je obesil vsakemu na veje lepih sadežev: jabolk, črešenj, orehov i. dr. Samo smreka je dobila le svoje suhe, lesenaste češarke. In ljudje so se radovali sočnookusnih jabolk, hrušk, orehov ter hvalili Boga. Drevesa pa, ponosna, so šumela bahavo s svojimi vrhovi, in nobeno se ni ozrlo na skromno sosedo-smreko.

Smreka pa bi bila tudi rada blizu človeka in bi mu bila rada kaj dala. A njena temnozelena obleka ljudem ni nič ugajala. Smejali so se njenim češarkom in jih metali v ogenj. To je bolelo ubogo smreko in zaplakala je, ker ni imela ničesar dati ljudem.

Dobri Bog pa, ki vidi vse, jo je vprašal, zakaj je žalostna. In ko je čul, zakaj žaluje, in je zaznal za prevzetnost drugega drevja, je rekel: »Sadu nimam nobenega več zate, ali poskrbel bom, da boš tudi ti vesela.«

Ko je prišla zima, ni izgubilo drugo drevje le svojega sadu, ampak tudi svoje listje, in je ostalo golo, žalostno. Smreka pa je ohranila svoje igle. In ko je poslal Bog po dolgem dolgem času v ostri zimi na svet Odrešenika, dal je z njim tudi smrečico, da kot božično drevesce, odičeno z neštetimi lučcami, jabolki, orehi in sladčicami razveseljuje otročiče. Zato je smreka vedno zelena in kot božično drevesce otrokom najljubše drevo.

